

A Kovásember

A Démon-ciklus
első kötete

*Lépj be egy világba,
ahol a sötétséget démonok uralkodják.*

PETER V. BRETT

Peter V. Brett

A Démon-ciklus 1.
KováseMBER

A Rovásember izgalmas folytatása
Peter V. Brett-től:

A Sivatatag lándzsája

Peter V. Brett

A Démon-ciklus 1.
Kováseember

Írta: Peter V. Brett
A mű eredeti címe: The Painted Man / The Warded Man
(The Demon Cycle 1)

A művet eredetileg kiadta:
Del Rey, an imprint of the Random House Publishing Group, a division
of the Random House, Inc., New York

Fordította: Zelei Róbert
A szöveget gondozta: Balogh Eszter

Copyright © 2009 by Peter Brett
Cover illustration © Larry Rostant
Ward artwork designed by Lauren K. Cannon
Map © by Andrew Ashton

ISSN 2062-3100
ISBN 978 963 373 372 1

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2013-ban
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztők: Zsibrita László, Gerencsér Gábor
Korrektorok: Gera Zsuzsa, Szécsényi Tibor
Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Otzinak, az eredeti Rovásembernek

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Külön köszönöm azoknak, akik a kiadás előtt átolvasták ezt a könyvet: Daninak, Myke-nak, Ameliának, Neilnek, Mattnek, Joshuának, Steve-nek, anyának és apának, Trishának, Nettának és Cobie-nak. Tanácsaitok és bátorításotok lehetővé tette, hogy az írás több legyen számomra, mint egyszerű hobbi. Szintén köszönöm szerkesztőimnek, Liznek és Emmának, akik időt szántak egy kezdő szerző munkájára, és akik arra készítették, hogy túlszárnyaljam saját elvárásaimat is. Nélkületek nem sikerült volna.

I. RÉSZ

Tölgypatak

v. u. 318–319
(visszatérés után)

1. FEJEZET

A túlélők

v. u. 319

MEGSZÓLALT A NAGY KÜRT.

Arlen abbahagyta munkáját, és felnézett a levendulaszín hajnali égre. Még lebegett a köd, párás, csipős ízt adva a levegőnek, amit már jól ismert. Néma rettegés fogta el, ahogy a reggeli csöndben várt, remélve, hogy csak a képzelete játszott vele. Tizenegy éves volt.

Kis idő múlva a kürt még kétszer szólalt meg gyors egymásutánban. Az egy hosszú és két rövid jelzés délre és keletre utalt. A Berki Kunyhókra. Apjának barátai voltak a favágók között. Arlen mögött kinyílt a ház ajtaja. A fiú tudta, hogy anyja áll ott, mindkét kezét szájára szorítva.

Arlen visszatért a dólghoz, hiszen nem akarta, hogy bárki megsürgesse. Egyes feladatok várhattak egy napot, de a jószágokat meg kellett etetni, a teheneket megfejteni. A fiú szénát adott az istállóban lévő állatoknak és moslékot a disznóknak, majd elrohant egy favödörért. Anyja már az első tehén mellett guggolt. A fiú felkapta a szabad sámlit, és kettőjük munkája, a favödörökben kopogó tej üteme gyászdululóként hallatszott.

Amikor a következő tehenekhez léptek, Arlen megpillantotta apját, aki épp legerősebb kancájukat, az öt éves, gesztenyeszín Kisleányt fogta be a szekerek elé. A férfi komor arccal dolgozott.

Ezúttal vajon mi fogadja őket?

Kis idő elteltével már mindannyian a szekéren ültek, az erdő mentén fekvő házcsoport felé zötykölődve. Veszélyes környék volt, egyórányi útra a legközelebbi rovásos háztól, de a fára szükség volt. Arlen anyja, aki kopott sáljába bugyolálva ült, szorosan magához ölelte a fiát.

– Már nagy vagyok, anya – panaszkodott Arlen. – Nem kell ölelgetned, mint egy kisbabát. Nem félek. – Ez nem volt éppen igaz, de a többi gyerek nem láthatta őt az anyja karjaiban, amikor megérkeznek. Már így is épp eleget gúnyolták.

– Én viszont félek – mondta az édesanyja. – Mi van, ha nekem van szükségem ölelésre?

Hirtelen büszkeség töltötte el Arlent, és közelebb húzódott anyjához, miközben a szekér továbbhaladt az úton. Anyja nem tudta becsapni őt, ugyanakkor mindig tudta, hogyan beszéljen a fiához.

A nehéz füstoszlop mindent elárult nekik, még mielőtt odaértek volna. Már égették a tetemeket. Az, hogy ilyen korán elkezdték, anélkül, hogy megvárták volna a többieket az imádkozással, azt jelentette, hogy sok volt a halott. Túl sok ahhoz, hogy mind felett imát mondjanak, ha még napnyugta előtt be akarják fejezni a munkát.

Arlen apjának farmja és a Berki Kunyhók között jó öt mérföld volt az út. Mire odaértek, már az utolsó háztüzeket is eloltották, bár addigra már nem is igen maradt meg semmi, ami még éghetett volna. Tizenöt épület vált a lángok martalékává.

– Még a farakások is – mondta Arlen apja, nagyot köpve a szekér mellé. Fejével egy fekete romhalmaz felé intett, ami korábban egyévi favágás eredménye volt. Arlen elfintorodott, mikor belegondolt, hogy az állatok karámjának rozoga kerítése még egy évig ki kell tartson, de aztán büntudat fogta el. Hiszen csak holmi fáról van szó.

Amikor megálltak a szekerükkel, a település Szónoka fogadta őket, Selia, akit Arlen anyja olykor a Sívár jelzővel illetett, erős, magas, szikár, cserzett bőrű asszony volt. Hosszú ősz haját szoros kontyban hordta, és úgy viselte a sálját, mintha az a hivatása jelképe

lenne. Nem tűrte a szemérmőségeket, ezt Arlen sokszor megtapasztalta, valahányszor elnászpángolta őt a nő, de jelenléte ma biztosságot sugallt neki. Bár sosem volt saját gyermeke, Selia sok tölgy-pataki számára olyan volt, mint egy anya. Kevesen vetélkedhettek tudásával, és még kevesebben makacsságával. Ha valaki jó viszonyban volt Seliával, nagyobb biztonságban senkivel se lehetett volna.

– Jó, hogy jöttél, Jeph – szólította meg Selia Arlen apját. – Silvy és a kis Arlen, ti is eljöttetek hát – mondta bölintve. – Minden segítségére szükségünk van. Még a fiúra is.

– Elhoztam a szerszámokat – morogta Arlen apja, lelépve a szekérről. – Csak mondd meg, hova menjünk.

Arlen felnyalábolta a becses eszközöket a szekér végéből. Tölgy-patakban kevés fém akadt, így apja büszke volt a két ásóra, a csákányra és a fűrészre. Aznap mindegyiket nehéz munkára fogják.

– Hányan veszttek oda? – kérdezte Jeph, bár úgy tűnt, nem is akarja tudni a választ.

– Huszonheten – mondta Selia. Silvy hangja elcsuklott, kezét a szájára tapasztotta, szemébe könnyek gyűltek. Jeph ismét kiköpött.

– Vannak túlélők? – kérdezte.

– Néhányan – mondta Selia. Botjával egy fiúra mutatott, aki egy halotti máglya előtt állt és a tűzbe bámult. – Manie egészen a házig elrohant a sötétben.

Silvynek elakadt a lélegzete. Eddig még senki sem tudott olyan messze szaladni tőlük. – A rovások Baltás Brine házán az éjszaka javát kibírták – folytatta Selia. – Ő és a családja mindent láttak. Néhányan hozzájuk menekültek a magúrok elől, de aztán az ő házuk is lángra kapott. Az égő épületben vártak, amíg a gerendák el nem kezdtek recsegni, és a hajnalhasadás előtti percekben megpróbáltak elfutni. A magúrok megölték Brine feleségét és a fiát, Poult, de mindenki más megmenekült. Az égések begyógyulnak, és a gyerekek is megnyugszanak majd idővel, de a többiek...

Nem kellett befejeznie a mondatot. Egy démontámadás túlélői később is meghalhattak. Nem mindenki, még csak nem is az emberek

java, de épp elegen. Néhányan saját életüket oltották ki, mások egyszerűen csak maguk elé bámultak, megtagadva ételt és italt, míg végül el nem sorvadtak. Az a mondás járta, hogy egy démontámadást csak egy év és egy nap elmúltával lehetett igazán túlélni.

– Még egytucatnyi embert keresünk – mondta Selia, szikrányi reménnyel a hangjában.

– Kiássuk őket – válaszolt Jeph komoran, és a még parázsló, őszedőlt házakat nézte. A favágók főként kőből építették otthonaikat, hogy a tűz ne tehessen kárt bennük, de még a kő is elégett, ha a rováskok már nem működtek, és elég lángdémon gyűlt össze egy helyen.

Jeph csatlakozott a férfiakból és néhány erősebb nőből álló csoporthoz, akik elhordták a törmeléket és elvitték a halottakat a máglyához. A holttesteket el kellett égetni. Senki se akarta, hogy abba a földbe temessék, ahonnan a démonok jöttek elő minden este. Harral lelkipásztor feltúrte köpenyének ujját, vastag karjaiba vette a holtakat és a tűzbe emelte őket, mindegyikük felett imát mondott, és rovásjeleket rajzolt a levegőbe, ahogy a testeket elnyelték a lángok.

Silvy a többi nőhöz csatlakozott, akik a gyerekeket terelték össze és a sebesülteket látták el Tölgypatak Gyógyfűvésze, Tátorján Coline felügyeletében. A túlélők fájdalmát viszont semmilyen gyógyfű nem enyhítette. Baltás Brine, akit Nagyvallú Brine-nak is hívtak, hatalmas volt, mint egy medve. Zengő nevetését mindenki ismerte, és a levegőbe dobálta Arlent, valahányszor eljöttek hozzá fát venni. Most viszont csak ült a hamuban a romos háza mellett, fejét időnként a falhoz koppintotta, miközben magában motyogott, és karját szorosan maga köré fonta, mintha fázna.

Arlen és a többi gyerek a vízhordás és az ép fadarabok felkutatásának feladatát kapta. Még néhány melegebb hónap maradt ugyan az évből, de kevés ahhoz, hogy elég fát vágjanak télire. Megint trágyával kell majd tüzelniük, amitől bűzleni fog a ház.

Arlent ismét előntötte a bűntudat. Nem feküdt a máglyán, nem ütötte a fejét a falnak, nem vesztette el mindenét. Volt keserűbb sors is annál, mint ha valakinek trágyától bűzlik a háza.

A reggel elmúltával egyre több falusi érkezett meg, elhozva családját és minden eleséget, amit nélkülözni tudtak. Jöttek a Halásztótól és a Vásártérről, Láptetőről és Csirizmocsártól. Néhányan még a Déli Toronytól is útra keltek, csak hogy segíthessenek. Selia mindegyikükkel egyenként közölte a híreket, majd munkába fogta őket.

A férfiak száma immár több mint százra duzzadt, így kétszer olyan gyorsan dolgoztak. Egy részük folytatta az ásást, míg mások az egyetlen még használható épület, Baltás Brine háza köré gyűltek. Selia elvezette Brine-t; valahogy sikerült odébb támogatnia a hatalmas férfit, miközben a többiek eltakarították a törmeléket és új köveket hordtak a falakhoz. Páran ecseteket ragadtak és friss rovásjeleket festettek, míg a gyerekek nádat gyűjtöttek a tetőhöz. A házat még azelőtt be akarták fejezni, hogy leszállna az este.

Arlennek Horgos Cobie-val kellett fát hordania. A két gyerek tekintélyes farakást gyűjtött össze, bár az csak töredéke volt annak a mennyiségnek, ami odaveszett. Cobie magas, nagydarab fiú volt, fekete, göndör hajjal és szőrös karral. Népszerű volt a gyerekek között, de erre a hírnévre mások kárán tett szert. Kevesen állták ki a sértéseit, ütéseit pedig még annyian sem.

Cobie éveken át kínozta Arlent, és a többi gyerek is követte őt ebben. Jeph farmja volt a legészakabbra Tölgypatakban, messze a Vásártétől, ahol a többi gyerek játszott, így Arlen szabadideje nagy részét magányos sétákkal töltötte. A többi gyerek örömet kiegyezett azzal, hogy Arlent vesse Cobie elé áldozatként maga helyett.

Ha Arlen horgászni ment, vagy ha elhaladt a Halásztó mellett, miközben a Vásártér felé igyekezett, Cobie és barátai valahogy mindig megtudták ezt, és folyton ugyanott várták be, mikor hazafelé jött. Néha csak csúfolták vagy lökdösni kezdték, de olykor véresen, zúzódásokkal érkezett haza, és anyja ilyenkor mindig kiabált vele, amiért verekedett.

Végül Arlennek elege lett a dologból. Egy vastag botot rejtett el az út mellett, és amikor Cobie és társai legközelebb lecsaptak, Arlen

úgy tett, mintha elfutna, de akkor hirtelen a kezében termett a fegyvere, mintha csak elővarázsolta volna, és visszavágott.

Cobie-t érte az első ütés. Egy erős csapást kapott, amitől sírva, vérző füllel a földre esett. Willumnak egy ujsa törött el, és Gart több mint egy hétig sántított az eset után. Ez persze semmit sem javított Arlen hírnevén a gyerekek körében, édesapja pedig jól elnászpángolta őt, de a fiúk soha többé nem bántották. Cobie még most is tartotta a távolságot kettőjük között, és összerezzen, valahányszor Arlen hirtelen mozdulatot tett, annak ellenére, hogy a fiú jóval kisebb volt nála.

– Itt még élnek! – kiáltott fel hirtelen Lisztes Bil egy összeomlott kunyhó mellől a házcsoport szélén. – Hallom őket, lent rekedtek a pincében!

Mindenki azonnal otthagya, amivel épp foglalkozott, és odasietett. A törmelék eltakarítása túl sokáig tartott volna, így a férfiak azonnal ásni kezdtek. Kis idő múlva átütötték a pince falát, és elkezdték kiemelni onnan a túlélőket. Koszosak voltak és ijedtek, de legalább éltek. Három nő, hat gyerek és egy férfi.

– Cholie bácsi! – kiáltotta Arlen, amire édesanyja azonnal ott termett, és átölelte támolyogva botladozó bátyját. Arlen hozzájuk futott, és segített támaszt adni a férfinak.

– Cholie, mit csinálsz itt? – kérdezte Silvy. Bátyja csak ritkán hagyta el vásártéri műhelyét. Anyja már ezerszer elmesélte Arlennek, hogyan vezették ketten Cholie-val a patkolóműhelyt, egészen addig, amíg Jeph el nem kezdte szándékosan eltörni lovai patkóit, hogy legyen indoka udvarolni menni a lányhoz.

– Baltás Anához jöttem – motyogta Cholie. Haját tépte, fűrtjeiből már így is egész csomók hiányoztak. – Épp csapra ütöttünk egy hordót, amikor átjutottak a rovasokon... – Lábai összecsucsklottak, súlyával lehúzta Arlent és Silvyt is. A férfi a földön térdelve zokogott.

Arlen a többi túlélőre nézett. Baltás Ana nem volt közöttük. Elszorult a torka, ahogy a gyerekek elhaladtak mellette. Ismerte mind-egyiküket. Ismerte a családjukat, hogy milyen volt a házuk kívül és

belül, hogy mi volt az állataik neve. Ahogy ott mentek, tekintetük egy-egy pillanatra találkozott Arlenével, és ezeken a pillantásokon keresztül ő maga is átélhette a támadást. Látta, ahogy egy szűk, föld alatti lyukba tuszkolják, míg azoknak, akik már nem fértek be, a magúrokkal kellett szembenézniük. Hirtelen elakadt a lélegzete, nem kapott levegőt, míg végül Jeph háton nem csapta fiát, hogy visszahozza a valóságba.

Épp egy hideg ebéd végén jártak, amikor Tölgypatak túlsó végén felharsant egy kürt.

– Csak nem kétszer is egy nap alatt? – sikoltott fel Silvy, és kezét a szájára szorította.

– Ugyan! – morogta Selia. – Épp déli napsütésben? Használd a fejed, te lány!

– Akkor mégis mi...?

Selia nem figyelt rá. Felkelt, hogy egy kürtfűvót keressen a válaszjelzéshez. Mocsári Kevennek mindig kéznél volt a kürtje, mint minden csirizmocsári lakosnak. A mocsárban nem volt nehéz leszakadni egy csoporttól, és senki se akart magában bolyongani a lápdémonok ébredésekor. Keven arca olyan kerek lett, mint a brekegő békáé, miközben leadott egy sor kürtjelzést.

– Fullajtárkürt volt – magyarázta Mocsári Coran Silvynek. Ősszakállként ő volt Csirizmocsár Szónoka, egyben Keven apja is. – Bizton meglátták a füstöt. Keven aszondja épp nekik, mi történt, és hogy merre van a népség.

– Egy Fullajtár, tavasszal? – kérdezte Arlen. – Azt hittem, mindig ősszel, aratás után jönnek. Csak múlt hónapban végeztünk a vetéssel!

– Múlt ősszel nem gyött ide Fullajtár – mondta Coran, miközben egy gyökeret rágott, és nagyot sercintett annak barnás, habzó levéből hiányzó fogainak részén át. – Aggódtunk, hogy tán történt

valami. Aszittük, már nem hoznak nekünk sót jövő őszig. Vagy hogy a magúrok elérték a Szabad Városokat, és mi el vagyunk vágva.

– A magúrok nem tudnák megtámadni a Szabad Városokat – mondta Arlen.

– Hallgass, Arlen! – sziszegte Silvy. – Tiszteld az idősebbet!

– Hadd beszéljen – mondta Coran. – Vótál már Szabad Városban, fiacskám? – kérdezte Arlentől.

– Nem – vallotta be Arlen.

– És ismersz valakit, aki mán vót?

– Nem – mondta ismét Arlen.

– Akkó’ honnan ez a fene tudományod? – kérdezte Coran. – Senki se megy arra a Fullajtárokon kívül. Csak ők mernek a sötétben olyan messzi utazni. Ki mondhatta meg azt, hogy a Szabad Városok különbek Tölgypataktó’? Ha minket elérnek a magúrok, hát biztos őket is!

– Az öreg Tokás a Szabad Városokból jött – mondta Arlen. Tokás Rusco volt Tölgypatak leggazdagabb embere. Az övé volt a kereskedőház, ami a vidék gazdaságának központját képezte.

– Igen, és a vén Tokás pár éve aszonta nekem, hogy az az egy út elég is vót neki – mondta Coran. – Pár évre rá vissza akart menni, de úgy vót vele, hogy nem éri meg kockáztatni. Szóval kérdezd majd meg tőle, hogy biztonságosabb-e a Szabad Városokban, mint máshol.

Arlen nem akarta ezt elhinni. Kellett, hogy legyen biztonságos hely a világban. Agyán újra átvillant a kép, ahogy egy pincébe tuszolják, és belátta, hogy az éjszaka sehol sem biztonságos.

A Fullajtár egy óra múlva érkezett meg. Magas, harminc év körüli férfi volt, rövid, barna hajjal és sűrű, gondosan nyírt szakállal. Láncszemekből készült páncélinget és hosszú, sötét köpenyt hordott vastag bőrnadrággal és csizmával. Egy karcsú, pej lovon léptetett. A nyereg oldalához egy bőrtok volt erősítve, benne néhány lándzsával. Arca komornak tűnt, ahogy egyre közeledett, tartása viszont egyenes és büszke volt. Végignézett az embereken, majd amikor

észrevette Seliát, aki épp a többieknek adott utasításokat, a Szónok felé fordította lovát.

Mögötte néhány méterrel egy pár gesztenyepej ló húzta, jócskán megrakott szekér ballagott, amin egy Zsonglőr ült. A Zsonglőr ruhája mindenféle tarka anyagokból volt összeférlve, mellette az ülésen pedig egy lant pihent. Olyan színű haja volt, amelyet Arlen még soha nem látott: épp, mint egy fakó répáé, bőre pedig olyan világos, mintha még sose érte volna a nap fénye. Görnyedve ült, és szemlátomást teljesen kimerült volt.

Minden évben érkezett egy Zsonglőr a Fullajtárral. A gyerekeknek és néhány felnőttnek kettőjük közül ő volt a fontosabb. Amennyire Arlen vissza tudott emlékezni, korábban mindig ugyanaz az őszes hajú, de fürge és jókedvű férfi jött hozzájuk. Ez a mostani viszont fiatalabb volt, és mogorvának tűnt. A gyerekek azonnal odarohantak hozzá, a fiatal Zsonglőr pedig összeszedte magát. Arcáról olyan gyorsan eltűnt az aggodalom, hogy Arlen azt hitte, korábban rosszul látta. A gyerekek nagy öröme a férfi azonnal leugrott a kocsiról, és elkezdte dobálni színes labdáit.

Többen, köztük Arlen is, munkájukat otthagya az érkezők felé igyekeztek, de Selia azonnal lecsapott rájuk. A nő nem tűrte a lustaságot. – A nap nem lesz hosszabb attól, hogy idejött egy Fullajtár! – kiabálta. – Menjetek a dolgokra!

Morgolódás hallatszott, de mindenki visszatért a munkájához. – Te ne menj, Arlen! – mondta Selia. – Gyere ide! – Arlen levette tekintetét a Zsonglőrről, és a Fullajtárral egyszerre lépett a nőhöz.

– Sivár Selia? – kérdezte a Fullajtár.

– Inkább csak Selia – mondta kimerően a nő. A Fullajtárnak elkekedett a szeme, és a szakálla felett az orcája sötétvörösben játszott a szégyentől. Leugrott a lováról, és mélyen meghajolt.

– Elnézést – mondta. – Ostoba voltam. Graig, a korábbi Fullajtár azt mondta, hogy önt így hívják.

– Jó megtudni ennyi év után, hogy Graig mit is gondol rólam – mondta Selia elégedetlen hangon.

– Hogy mit gondolt – javította ki a Fullajtár. – Graig meghalt, asszonyom.

– Meghalt? – mondta Selia. Arcára hirtelen szomorúság ült ki. – Csak nem...?

A Fullajtár megrázta a fejét. – A hideg ragadta el, nem a magúrok. Ragen vagyok, az idei Fullajtárjuk. Graig özvegyének nevében jöttem. A céh majd kinevez ide egy új Fullajtárt, aki jövő ősszel áll majd munkába.

– Még másfél év a következő Fullajtárig? – kérdezte Selia szemrehányón. – Alig tartott ki az őszi sónk a múlt télen. Tudom, hogy Milnben nincs belőle hiány, de nálunk a hús és a hal fele megromlott, mert nem tudtuk rendesen beszózni. És mi lesz a leveleinkkel? – kérdezte végül.

– Sajnálom, asszonyom – mondta Ragen. – Ez a környék igen távol esik a főbb utaktól, és egy Fullajtár többhavi bére egy ilyen útra nagyon költséges. A Fullajtárok Céhében így is kevesen vagyunk, és még Graiget is elvitte a nátha. – Nevetve megrázta a fejét, de aztán látta, hogy mennyire elkomorult Selia arca a hallottakra.

– Ne vegye sértésnek, asszonyom – mondta Ragen. – Graig a barátom volt. Csak hát... Nem sok Fullajtár lehel ki a lelkét tető alatt, ágyban, egy fiatal feleséggel az oldalán. Általában az éjszaka hamarabb elvisz minket, nem igaz?

– Igen – mondta Selia. – Magának van felesége, Ragen? – kérdezte.

– Van bizony, de menyasszonyom örömeire és az én fájdalmamra, többet látom a lovamat, mint őt. – Kacagása összezavarta Arlent, aki nem értette, miért vicces az, ha valakit nem hiányol a kedvese.

Selia nem foglalkozott ezzel. – Mi lenne, ha egyáltalán nem láthatná őt? – kérdezte. – Mi lenne, ha egész évben csak levélben érintkezhetne vele? Mit érezne, ha azt hallaná, hogy a levelei fél évig hányódnak valahol? Vannak emberek errefelé, akiknek rokonai vannak a Szabad Városokban. Odautaztak valamelyik Fullajtárral, közülük páran már két generáció óta ott élnek. Ezek az emberek nem

térnek ide vissza, Ragen. Csak a leveleik maradnak meg nekünk, és a mieink nekik.

– Teljesen egyetértek önnel, asszonyom – mondta Ragen. – De a döntés nem az enyém. A herceg...

– Beszélni fog a herceggel a visszatértekor, ugye? – kérdezte Selia.

– Igen – mondta Ragen.

– Esetleg leírom az üzenetemet?

Ragen elmosolyodott. – Talán meg tudom jegyezni, asszonyom.

– Akkor legyen úgy!

Ragen újra meghajolt, ezúttal még mélyebben. – Sajnálom, hogy ilyen gyászos napon kellett érkezniem – mondta, a halotti máglyára pillantva.

– Nem mondhatjuk meg az esőnek, mikor jöjjön, ahogy a szélnek sem, a hidegnek sem és a magúroknak sem – mondta Selia. – Minden bajunk ellenére az élet megy tovább.

– Így van ez – helyeselt Ragen –, de ha valamiben tudunk segíteni a Zsonglőrömmel, csak szóljon. Erős ember vagyok, és sokszor kezeltem már magúr ejtette sebeket.

– A Zsonglőrje már így is segít rajtunk – mondta Selia a fiatalember felé tekintve, aki ezalatt énekelt és mutatványozott. – Leköti a kisebbeket, amíg az idősek dolgoznak. A maga számára viszont sok dolog akadna a következő napokban, ha valaha is talpra akarunk állni a veszteségeink után. Nekem nem lesz időm kihordani a leveleket és felolvasni őket azoknak, akik nem tudnak betűzni.

– Én majd olvasok azoknak, akik nem tudnak, asszonyom – mondta Ragen –, de nem ismerem a környéket eléggé ahhoz, hogy a leveleket magam hordjam ki.

– Nem is lesz rá szükség – mondta Selia, magához vonva Arlent. – Ez a fiú majd elkíséri önt a vásártéri kereskedőhöz. Adja oda a leveleket és a csomagokat Tokás Ruscónak, amikor elviszi neki a sót. Bizonyára mindenki oda fog sietni most, hogy megérkezett a só, és Rusco azon kevesek közé tartozik itt, aki olvasni és számolni is tud. Az a vén gazember panaszkodik majd és fizetséget fog kérni, de

mondja meg neki, hogy az ilyen nehéz időkben mindenkinek áldozatot kell hoznia. Mondja meg neki azt is, hogy vagy kiosztja és felolvassa a leveleket, vagy legközelebb nem fogom őt kihúzni a bajból, ha a lakosok hurkot akarnak vetni a nyakába.

Ragen Seliára meredt, mivel nem tudta, viccel-e vele vagy sem, de a nő merev arca nem sugallt tréfát. Újfent meghajolt.

– Akkor siessen – mondta Selia. – Ha igyekeznek, végeznek is addig, amikor már mi az éjszakára készülődünk. Ha maga és a Zsonglőr nem akarnak Ruscónál szobát kivenni, ezek az emberek is szívesen befogadják. – Elhessegette mindkettőjüket, majd visszafordult megszidni azokat, akik munkájukat félbehagyva a jövevényeket bámulták.

– Ő mindig ilyen... akaratos? – kérdezte Ragen Arlentől, miközben a Zsonglőr felé ballagtak, aki a legkisebbeknek mutatványozott. A többieket visszahívták dolgozni.

Arlen nevetett. – Hallania kéne, hogy beszél az Őrszakállakkal. Szerencséje, hogy ennyivel megúsza azt, hogy „Sivár”-nak szólította.

– Graig azt mondta, mindenki így hívja őt – mondta Ragen.

– Így van, de nem ölötte, hacsak nem akar szembesülni egy magúr haragjával. Ha Selia fütyül, mi táncolunk.

Ragen nevetett. – Rádásul ő egy idős Hajadon – merengett. – Ahonnan én jövök, csak az Anyák várhatják azt mindenkitől, hogy ugorjanak a parancsukra.

– Ők mivel lennének jobbak? – kérdezte Arlen.

Ragen megvonta a vállát. – Meg nem mondom – vallotta be. – Milnben már csak így mennek a dolgok. A világot az emberek mozgatják, és az embereket Anyák szülik, így ők vezetik a táncot.

– Itt nem így szokott lenni – mondta Arlen.

– A kisebb településeken sosincs így. Nincs elég ember hozzá. De a Szabad Városokban más a helyzet. Milnt leszámítva a nők sehol máshol nem kapnak igazán szót.

– Ez épp akkora butaság – motyogta Arlen.

– Az bizony – mondta Ragen.

A Fullajtár megállt, és odaadta Arlennek a lova kantárját. – Várj itt egy kicsit! – mondta, és odament a Zsonglőrhöz. A két férfi félrevonult, és Arlen látta, hogyan változik ismét a Zsonglőr ábrázata: először mérges, aztán vívódó, majd végül lemondó kifejezéssel vitázott Ragennel, akinek ellenben végig rezzenéstelen volt az arca.

Anélkül, hogy levette volna a szemét a Zsonglőrről, a Fullajtár intett Arlennek, hogy vezesse oda a lovát.

– ...és nem érdekel, hogy fáradt vagy – suttogta nyers hangon Ragen a férfinak. – Szörnyű munka vár ezekre az emberekre, és ha neked egész délután táncolni és mutatványozni kell, hogy lefoglald a gyermekeiket, amíg ők dolgoznak, akkor jobb lesz, ha összekapod magad! Na, ne vágj ilyen képet, láss neki! – Elvette Arlentől a kantárt, és a férfi kezébe nyomta.

Arlen jól látta a Zsonglőrön a méltatlankodást és a félelmet, még mielőtt az észrevette volna őt. Amikor rájött, hogy figyelik, a férfi arca átrendeződött, és egy pillanat múlva már megint az a vidám, mulatságos fickó volt, aki az imént a gyerekeknek táncolt.

Ragen visszament Arlennel a szekérhez, és mindketten felmászta rá. Ragen megragadta a hajtószárat, és elindultak a főút felé.

– Miről vitatkoztak? – kérdezte Arlen, amikor a szekér továbbgurult.

A Fullajtár egy pillanatra ránézett, majd vállat vont. – Ez Keerin első útja, ami ilyen messze vitte a várostól – mondta. – Amikor egyben volt a csapatunk és ő egy fedett kocsiban aludhatott, még bátor volt, de amióta hátrahagytuk a karavánunkat Angiers-nél, már nem bírja olyan jól. Folyton ideges a magúrok miatt, úgyhogy nem túl kellemes társaság.

– Pedig nem látszik rajta – mondta Arlen, visszapillantva a cigánykerekező férfirra.

– A Zsonglőröknek megvannak a saját trükkjeik – mondta Ragen. – Úgy el tudnak játszani egy szerepet, hogy egy ideig maguk is elhiszik, hogy az az igazi énjük. Keerin azt játszotta el, hogy bátor. A céh próbára tette, hogy hogyan viseli az utazást. Keerin megfelelt, de az ember sosem tudhatja, hogyan bír valaki egy kéthetes utat a szabad ég alatt, amíg valóban nem kerül rá sor.

– És maguk hogy maradnak kint éjszaka a szabad ég alatt? – kérdezte Arlen. – Apám azt mondja, hogy aki földre rajzol rovást, az akár el is búcsúzhat az élettől.

– Apádnak igaza van – mondta Ragen. – Nézz bele abba a rekeszbe a lábad mellett!

Arlen egy nagy, puha bőrből készült táskát húzott elő onnan. Egy csomózott kötél volt benne, amiről a tenyerénél is nagyobb, fából készült, lakkozott korongok csüngtek. Elkerekedett szemmel nézte a falapokra festett és faragott rovásokat.

Arlen azonnal tudta, mi volt az: egy hordozható rováskör, ami elég nagy ahhoz, hogy több szekeret is körbevegyen. – Még sose láttam ilyesmit – mondta a fiú.

– Nem könnyű elkészíteni – mondta a Fullajtár. – Legtöbbünk a tanulóideje nagy részét ennek az elsajátításával tölti. Ezeket a rovásokat nem koptatja le se eső, se szél. De még így sem olyan biztonságosak, mint egy rovásos ház.

– Láttár már magúrt szemtől szemben? – kérdezte Ragen Arlenre meredve. – Tehetetlenül nézed, ahogy az egyik feléd kap, nem tudsz menekülni, és semmi sem véd téged a mágián kívül, amit nem is látsz... – Megrázta a fejét. – Talán túl szigorú vagyok Keerinnel. Jól állta a próbákat. Kicsit ordított, de ez nem meglepő. Minden este átélni ugyanezt viszont már más dolog. Pár embert igencsak megvisel; azon kezdenek aggódni, hogy egy kósza falevél az egyik rovásra esik, és akkor... – Hirtelen nagyot szisszent, és behajlított ujjával Arlen felé kapott, majd jót nevetett a fiú riadalmán.

Arlen végigfuttatta hüvelykujját a sima, lakkozott rovásokon, és szinte érezte a hatalmukat. A kötélről méterenként lógott egy-egy falap, épp annyi, ami bármilyen más rováskörnél is lenne. Több mint negyvenet számolt meg belőlük. – A széldémonok nem tudnak berepülni egy ekkora körbe? – kérdezte. – Apám póznákat állít fel, hogy ne szálljanak le a földjeinken.

A férfi kissé meglepetten nézett rá. – Apád szerintem az idejét pazarolja – felelte Ragen. – A széldémonoknak erős a szárnya, de szükségük van szabad térre vagy valami magaslatra, hogy fel tudjanak szállni. A kukoricaföldekre egyik sem jellemző, így nem szívesen ereszkednek le ilyen helyre, hacsak nem látnak ott valami túlságosan csábító célpontot, mondjuk egy kisfiút, aki fogadásból kint alszik a szabad ég alatt. – Úgy nézett Arlenre, mint ahogy Jeph szokott, amikor arra emlékezteti, hogy a magúrokkal nem lehet viccelni. Mintha ő ezt nem tudná.

– A széldémon ráadásul nagy ívben kanyarodik repülés közben – folytatta Ragen –, és sokuknak nagyobb a szárnyfesztávja, mint ez a rováskör. Lehet, hogy be tudna jutni egy, de nem láttam még rá példát. De ha mégis sikerülne nekik... – A mellette lévő hosszú, vaskos lándzsára mutatott.

– Meg lehet ölni a magúrokat lándzsával? – kérdezte Arlen.

– Nem hiszem – válaszolta Ragen –, de úgy hallottam, elkábulnak, ha egy rováshoz tudod szegezni őket. – Nevetett, majd folytatott. – Remélem, sosem kell ezt kipróbálnom.

Arlen elképedve nézett a férfira.

Ragen a fiú felé fordult, arca hirtelen elkomorult.

– A fullajtárság veszélyes munka – mondta.

Arlen sokáig nézte őt.

– A Szabad Városok látványáért még így is megérné – bökte ki végül. – Mondja, milyen a milni erőd?

– A világ leggazdagabb, leggyönyörűbb városa – válaszolt Ragen, felhúzva páncélingének ujját, felfedve alkarján egy két hegy között elterülő várost ábrázoló tetoválást. – A Hercegi Bányák tele vannak

sóval, fémmel és szénnel. A város falait és a tetőket olyan sűrűn borítják a rováások, hogy a házakéit csak ritkán ellenőrzik. Amikor a várfalakat beragyogja a napfény, még maguk a hegyek is elszégyellik magukat.

– Sose láttam még hegyet – mondta Arlen, ahogy ujjával megérintette a teteválást. – Apám azt mondja, azok csak nagy dombok.

– Látod ott azt a magaslatot? – kérdezte Ragen észak felé mutatva.

Arlen bólintott. – Az a Láptető. Egész Tölgypatakot belátni onnan.

– Tudod, mennyit jelent az, hogy száz, Arlen?

Ő ismét bólintott. – Tízszer két kéz ujjai.

– Még ha száz Láptetőt halmoznál fel egy helyen, az se érne fel egy kisebb hegygel, és Miln hegyei egyáltalán nem kicsik.

Arlen szeme elkerekedett, ahogy megpróbálta elképzelni ezt a magasságot. – Biztos az égig érnek.

– Néhány még feljebb is – mondta Ragen. – A csúcukról lenézhetsz a felhőkre.

– Bár láthatnám egyszer!

– Csatlakozhatnál a Fullajtárok Céhéhez, ha majd elég idős leszel.

Arlen megrázta a fejét. – Apám azt mondja, hogy aki elmegy, az nem több egy szökevénynél. Mindig köp egyet, amikor ezt mondja.

– Apád nem tudja, miről beszél – mondta Ragen. – Ha valaki ki-köp, attól még nem lesz igaza. A Fullajtárok nélkül még a Szabad Városok is összeomlanának.

– Hát a Városok sem biztonságosak? – kérdezte a fiú.

– Sehol sincs teljes biztonság, Arlen. Milnben talán több ember lakik, így könnyebben ellenállnak a támadásoknak, mint Tölgypatak, de így is sokan esnek a magúrok áldozatául.

– Hányan laknak Milnben? Tölgypatakban kilencszázan vagyunk, és Naposmezőn sem élhetnek sokkal kevesebben – mondta Arlen.

– A milniek több mint harmincezren vannak – jelentette ki büszkén Ragen.

Arlen zavartan nézett vissza rá.

– Az ezer annyi, mint tízszer száz – segítette ki őt a Fullajtár.

A fiú gondolkodott egy kicsit, majd megrázta a fejét. – Annyi ember nincs is a világon.

– De van, még több is – mondta Ragen. – Egy hatalmas világ vár azokra, akik szembe mernek nézni a sötéttel.

Arlen nem válaszolt, így egy ideig csendben haladtak tovább.

Jó másfél órába telt, mire a zötykölődő szekér beért a Vásártérre. A Tölgypatak közepén elhelyezkedő terület pár tucat rovászott faházból állt. A Vásártér azoké volt, akik nem a mezőkön és a rizsföldeken dolgoztak, és akik nem halászatból vagy favágásból éltek meg. Az ember itt kereshette fel a szabót, a péket, a patkolókovácsot, a kádárt és a többi mesterembert.

Középen volt maga a tér, ahol összegyűltek az emberek, és itt helyezkedett el a vidék legnagyobb épülete: a kereskedőház. Elöl volt egy nagy helyiség asztalokkal és egy söntéspulttal, hátul egy nagy raktár, az épület alatt pedig egy pince, telis-tele Tölgypatak minden értékével.

A konyhát Tokás Rusco lányai, Dasy és Katrin vezették. Két jegyért annyi ételt kapott az ember, amiből jóllakhatott, de Silvy szerint Tokás egy csaló volt, mert két jegyből egy hétre elegendő búzát is meg lehetett venni. Sok agglégény még így is szívesen fizetett, és páran nem is csak az étel miatt jöttek. Dasy ugyan nem volt valami szép, Katrin pedig kövér is, de Cholie bácsi szerint, ha valaki egyszer elveszi valamelyiküket, annak nem lesz gondja egész hátralévő életében.

A vidéken mindenki Tokáshoz hozta a portékáját, legyen az kukorica, hús, szörme, edény, ruha, bútor vagy épp szerszám. Tokás átvette az árut, összeszámolta, majd jegyeket adott értük, amiket aztán más dolgokra lehetett beváltani nála.

De úgy tűnt, Tokásnál minden többbe kerül, mint amit ő adott az árukért cserébe. Arlen ismerte annyira a számokat, hogy erre rájöjjön.

Köztudottan volt néhány vita, amikor az emberek jöttek árut eladni, de mivel Tokás szabta meg az árakat, minduntalan úgy intézte a dolgot, hogy ő járjon jól. Az emberek nem szívelték, ugyanakkor szükségük is volt rá, így inkább szemet hunytak a dolgai felett, mintsem hogy köpjenek egyet a közeledtére.

Tölgypatakban mindenki más naphosszat dolgozott, és így se kaptak meg mindent, amire szükségük lett volna, Tokás és a lányai viszont kerek képűek és nagy hasúak voltak, és tiszta, új ruhákat hordtak. Arlennek egy pokrócot kellett maga köré tekernie, ha anyja épp az ő rongyait mosta.

Ragen és Arlen kikötötte a szamarakat az épület elé, majd beléptek az ajtón. A söntés néptelen volt. A helyiség levegőjét általában átjárta a szalonnaszír szaga, de aznap nem lehetett érezni, hogy bárki tüsténkedett volna a konyhában.

Arlen a söntéspulthoz sietett. Ruscónak volt ott egy kis bronzcsengője, amit még a Szabad Városokból hozott magával. Arlen imádtta azt a csengőt. Rácsapott a kezével, és elvigyorodott annak zengő hangjára.

Hátulról puffanás hallatszott, majd Rusco tűnt fel a söntés mögötti függönyök között. Hatalmas ember volt, hatvan esztendeje ellenére még erős és egyenes hátú, de nagy sörhasa csak úgy rengett, és őszes haja egyre ritkult ráncos homloka felett. Világos nadrágot, bőrcipőt és tiszta, fehér gypjúinget hordott. Ingujját feltúrta, így vaskos alkarja szabadon maradt. Fehér köténye, mint mindig, most is makulátlan volt.

– Bálás Arlen – mondta türelmes mosollyal, mikor meglátta a fiút. – Azért jöttél, hogy a csengővel játssz, vagy valami egyéb dolog is van itt?

– Dolgom nekem van – mondta Ragen a söntéshez lépve. – Maga Tokás Rusco?

– Inkább csak Rusco – válaszolta a férfi. – „Tokásnak” az itteniek hívnak, bár nem akkor, ha én is hallom. Nem bírják látni, ha valaki jó húsban van.

– Ez ma a második – jegyezte meg Ragen.

– Parancsol? – mondta Rusco.

– Másodjára vezet félre Graig útinaplója. Seliát „Sivárnak” hívtam ma reggel.

– Ha! – nevetett fel Rusco. – Tényleg így volt? Hát, már csak ezért is a ház vendége egy korsóra. Mit is mondott, mi a neve?

– Ragen – mondta a Fullajtár. Letette nehéz táskáját, majd leült a söntéshez. Rusco csapra ütött egy hordót, majd leakasztott a falról egy fakorsót.

A sör sűrű volt és mézszínű, fehér habja felkúszott az ivóedény széléig. Rusco töltött egyet Ragennek, és egyet magának. Ezután Arlenre pillantott, és végül neki is adott egy kisebb pohárral.

– Menj, ülj le egy asztalnál, és hagyd a nagyokat beszélgetni – mondta. – És el ne mondd anyádnak, hogy ezt tőlem kaptad, mert különben velem gyűlik meg a bajod!

Arlen arca felderült, és elrohant a zsákmányával, mielőtt még Rusco meggondolhatta volna magát. A fiú a fesztiválok alkalmával már megkóstolta a sört apja korsójából, de saját pohárból még sosem ivott.

– Már kezdtem aggódni, hogy többé már nem is jön ide Fullajtár – mondta Rusco Ragennek.

– Graiget elkapta a nátha, még mielőtt elindulhatott volna múlt ősszel – válaszolt Ragen nagyot kortyolva. – A Gyógyfűvésze azt javasolta, hogy halassza el az utat, amíg jobban nem lesz, de aztán eljött a tél, és ő egyre rosszabbul lett. Végül engem kért meg, hogy vállaljam el ezt az útszakaszt addig, amíg a céh nem talál helyette valaki mást. Űgyis el kellett vinnem Angiers-be egy karaványi sót, így hát felbéreltem még egy szekeret, én pedig idejöttem, mielőtt északra utaznék.

Rusco elvette a férfi korsóját, és megtöltötte. – Graigre! – mondta. – Derék Fullajtár volt, és veszedelmes alkudozó! – Ragen rábólintott, majd koccintottak korsóikkal, és mind kiitták a sört.

– Még egyet? – kérdezte Rusco, mikor Ragen lecsapta korsóját a pultra.

– Graig azt írta a naplójában, hogy maga is veszélyes az alkudozásban, és hogy megpróbál majd leitatni engem – mondta Ragen.

Rusco kacagott, és megtöltötte a korsót. – Alkudozás után már nem fogom így osztogatni a sört – mondta, odanyújtva Ragennek az italt.

– De fogja, ha azt akarja, hogy a levelei eljussanak Milnbe – mondta vigyorogva Ragen, miközben elvette a korsót.

– Látom, maga se lesz egyszerűbb eset, mint Graig volt – morogta Rusco, sört töltve magának. – Így ni, majd részegen alkudozhatunk. – Mindketten nevettek, és újra összecsapták korsóikat.

– Mi hír a Szabad Városokból? – kérdezte Rusco. – A kráziiaiak még mindig meg akarják öletni magukat?

– Úgy tűnik – vonta meg a vállát Ragen. – Amióta pár éve megházasodtam, nem jártam Kráziában. Túl messze van, és túl veszélyes.

– Akkor hát nem azért nem megy arra, mert az ottani nők tetőtől talpig bebugyolálják magukat, ugye? – kérdezte Rusco.

Ragen nevetett. – Az nem számít. A lényeg, hogy ott minden északiról, még a Fullajtárokról is azt gondolják, hogy gyávák, amiért nem vetik magukat minden este a magúrok elé.

– Talán nem harcolnának annyit, ha néha ránéznének az asszonyaikra – merengett Rusco. – És mi van Angiers-vel és Milnnel? Marják még egymást a hercegek?

– Mint mindig – mondta Ragen. – Euchornak szüksége van az angiers-i fára és gabonára, hogy fűthesse a kohóit és élélmezze a népét, Rhinebeck pedig a milni fémre és sóra van rászorulva. Kereskedniük kell a túlélésért, de ahelyett, hogy megkönnyítenék a saját helyzetüket, állandóan csak egymást próbálják becsapni, főleg, ha elvész egy szállítmány a magúrok miatt. Múlt nyáron démonok támadtak meg egy fém- és sót szállító karavánt. Megölték a kocsisokat, de a rakomány javát érintetlenül hagyták. Rhinebeck lefoglalta az árut, és megtagadta, hogy fizessen érte, mondván, hogy a szállítmány gazdátlan volt.

– Euchor herceg biztos dühös volt – mondta Rusco.

– Majd' megpukkadt. Én vittem neki hírt az esetről. Elvörösödött a képe, és megesküdtött, hogy Angiers egy szemernyi sót se fog kapni, amíg Rhinebeck nem fizet.

– És fizetett Rhinebeck? – kérdetre Rusco a pultra támaszkodva.

Ragen a fejét rázta. – A két herceg mindent megtett, hogy néhány hónapig jól kiéheztessék egymást, így végül a Kereskedők Céhe fizetett, csak hogy útra kelhessenek az áruval, mielőtt még mind meghaladna a tél folyamán. Rhinebeck persze most rájuk is haragszik, amiért engedtek Euchor akaratának, de legalább megmaradt a becsülete, és a szállítmányok is újra megindultak, és végül is azon a két tulkon kívül mindenki mást csak ez érdekelt.

– Vigyázzon, hogy nevezi a hercegeket – figyelmeztette Rusco. – Még az ilyen elszigetelt helyeken is óvatosnak kell lenni.

– Ki szólna nekik róla? – kérdezte Ragen. – Maga? Vagy a fiú? – Arlenre mutatott, és mindketten nevettek.

– És még Euchornak is hírt kell adnom Hídfalváról, ami csak rontani fog a helyzeten – mondta Ragen.

– A faluról Miln határában? – kérdezte Rusco. – Úgy egy nap oda az út Angiers-ből. Vannak ott kapcsolataim.

– Csak voltak, barátom – mondta Ragen. A két férfi egy ideig hallgatott.

– Elég a rossz hírekből. – Ragen a pultra tette a táskáját. Rusco gyanakodva méregette.

– Nem úgy tűnik, mintha só lenne benne – mondta –, és kétlem, hogy ennyi levelem jött volna.

– Hat levele és egytucatnyi csomagja érkezett – mondta Ragen, odanyújtva Ruscónak egy összehajtott papírlapot. – Mind szerepel ezen a listán, ahogy azok a levelek és csomagok is a kocsimról, amiket majd kézbesítenie kell. Seliának is van erről egy másolata – figyelmeztette a kocsmárost.

– És mi közöm nekem ehhez a listához és a küldeményeihez? – kérdezte Rusco.

– A Szónoknak sok a tennivalója, és így sem kézbesíteni nem tudja őket, sem pedig felolvasni a leveleket az írástudatlanoknak. Magát bízta meg vele.

– És milyen hasznom lesz abból, hogy a munkaidőmben a helyieknek olvasok fel?

– Az elégedettség érzése, amiért áldozatot hozott a szomszédaiért? – kérdezte Ragen.

Rusco felhorkant. – Nem azért jöttem Tölgypatakba, hogy barátokat szerezzek. Én kereskedő vagyok, és sokat teszek ezért a faluért.

– Valóban?

– Elhíheti – mondta Rusco. – Mielőtt idejöttem, a helyiek csak cseréltek. – Az utolsó szót szitokként ejtette ki, és a földre köpött. – Begyűjtötték a munkájuk gyümölcsét, és minden hetednapon összegyűltek a téren, hogy megvitassák, hány babszemet ér egy cső kukorica, vagy hogy mennyi rizst kell a kádárnak adni ahhoz, hogy készítsen egy hordót a már elcserélt rizsnek. És ha valaki nem kapta meg hetednapon, amit akart, akkor vagy várt egy hétig, vagy végigjárta a házakat. Manapság mindenki idejöhet bármelyik nap, napkeltétől napnyugtáig, hogy az árúját jegyekre cserélje, amiért megveheti, amire szüksége van.

– A falu megmentője – mondta fintorogva Ragen. – És mind ezért cserébe semmit sem kap.

– A tisztas hasznon kívül semmit – mondta Rusco vigyorogva.

– És milyen gyakran próbálják a falusiak felkötni magát, mint csalót?

Rusco szeme összeszűkül. – Túlságosan gyakran, ahhoz képest, hogy a felük csak a kezén tud számolni, és a többiek is csak annyira, hogy a lábujjaikat is használják hozzá.

– Selia üzeni, hogy a legközelebbi esetről nem fogja kisegíteni – Ragen barátságos hangja hirtelen megkeményedett –, hacsak maga nem teszi a dolgát. A falu másik végében sokan vannak, akiknek nagyobb bajuk is akad néhány levél felolvasásánál.

Rusco a homlokát ráncolta, de elvette a listát, és a raktárába vitte a nehéz táskát.

– Milyen súlyos a helyzet? – kérdezte, miután visszatért.

– Nagyon. Eddig huszonhét holttestet találtak, és néhány embert még keresnek.

– Teremtőm! – mondta Rusco, rovást rajzolva maga előtt a levegőben. – Reméltem, hogy talán csak egy család.

– Bár úgy lenne – válaszolta Ragen.

Egy pillanatig csendben voltak, ahogy az illendő, majd egyszerre egymásra néztek.

– Itt van az ez évi só? – kérdezte Rusco.

– Itt van a rizs a hercegnek? – kérdezte Ragen.

– Egész télen itt tároltam, így, hogy ilyen későn jött – mondta Rusco, mire Ragen szeme összeszűkül. – De nem lett baja! – Rusco védekezően felemelte a karját. – Elzárva, száraz helyen tartottam, és a pincében nincsenek rágcsálók.

– Biztosnak kell lennem, ugye megérti? – kérdezte Ragen.

– Hát persze, persze. Arlen, hozd azt a lámpát! – parancsolta Rusco a fiúnak, és a söntés végébe mutatott.

Arlen a lámpához sietett, és felkapta a gyújtópálcát. Meggyújtotta a kanócot, majd tiszteletteljesen ráengedte az üvegburát. Senki sem bízott még rá üvegtárgyat. Hidegebb volt, mint várta, de a lámpák hamar felmelegítették.

– Vidd le előttünk a pincébe! – mondta neki Rusco. Arlen alig bírta magával. Mindig is látni akarta, mi van a söntéspult mögött. Úgy tartották, hogy ha Tölgypatak minden lakója összehordta volna minden vagyonát, még az se ért volna fel Tokás pincéjének kincseivel.

Arlen Ruscót figyelte, ahogy a férfi egy karikát megragadva felnyitott egy széles csapóajtót. A fiú gyorsan előrement, nehogy közben az öreg Tokás meggondolja magát. Lefelé haladt a nyikorgó lépcsőfokokon, bevilágítva az utat a feltartott lámpával. A fény ládák és hordók oszlopaire vetült, amelyek a padlótól a mennyezetig

értek. Hosszú, rendezett soraikat a lámpa csak részben világította meg. A padlót fadeszékéből készítették, ami megakadályozta, hogy a magúrok közvetlenül a pincébe emelkedjenek fel a Magból, de a falak menti polcok még így is rovászottak voltak. Az öreg Tokás nagyon vigyázott a kincseire.

A kocsmáros elvezette őket a sor végén pihenő lezárt hordókhoz. – Úgy tűnik, nincs bajuk – mondta Ragen, miután megvizsgálta őket. Kis gondolkodás után véletlenszerűen rámutatott az egyikre. – Nézzük meg azt!

Rusco morogva kihúzta a hordót a többi közül. Voltak, akik könnyűnek tartották a kocsmáros munkáját, de épp olyan vastag és erős karjai voltak, mint bármelyik favágónak vagy földművesnek. Feltörte a pecsétet a hordón, levette a fedelet, és kimert egy lapos serpenyőnyi rizst, hogy Ragen megvizsgálhassa.

– Jófajta csirizmocsári rizs, zsizsiknek vagy rothadásnak nyomát se látni benne – mondta Rusco a Fullajtárnak. – Milnben jó árat kérhetnek majd érte, főleg ilyen hosszú idő után. – Ragen morogva bólintott, így a hordót újra lezárták, és mindhárman felmentek a földszintre.

A két férfi egy darabig arról vitázott, hogy a kocsin lévő nehéz, sóval teli zsákok hány hordó rizst érnek. Mire végeztek, egyikük se tűnt túl boldognak, de azért kezet ráztak.

Rusco szólt a lányainak, akik kimentek a kocsihoz, hogy elkezdjék behordani a zsákokat. Arlen megpróbált segíteni nekik, de a só túl nehéz volt neki, így megbotlott és elesett a zsákkal.

– Vigyázz már! – szólt rá Dasy, tarkón csapva a fiút.

– Ha nem bírod megemelni, inkább tartsd az ajtót! – kiabálta Katrin. Ő maga egy zsákot a vállán, egy másikat pedig húsos karjában tartott. Arlen feltápáskodott, és az ajtóhoz sietett, hogy ki nyissa nekik.

– Keresd meg Molnár Ferdet, és mondd meg neki, hogy öt... nem is, négy jegyet kap minden megőrölt zsák só után – szólt Rusco

Arlennek. Ilyen vagy olyan módon Tölgypatak minden lakója Tokásnak dolgozott, de leginkább a vásártérik. – Ötöt kap, ha rizses hordókba pakolja a sót, hogy szárazon maradjon.

– Ferd is a Berki Kunyhóknál van, ahogy sokan mások is – mondta Arlen.

Rusco válaszként csak mormogott valamit. A kocsi rövidesen megszabadult terhétől, leszámítva néhány dobozt és zsákot, amikben nem só volt. Rusco lányai vágyakozva méregették a rakományt, de nem szóltak semmit.

– Ma este felhozzuk a rizst a pincéből a hátsó helyiségbe. Ott lesznek a hordók, amíg maga vissza nem indul Milnbe – mondta Rusco, mikor az utolsó zsákot is bevették.

– Köszönöm – mondta Ragen.

– Akkor elrendeztük a hercegi árucserét? – kérdezte Rusco vigyorogva, miközben sokat sejtetően végigpillantott a kocsin maradt rakományon.

– A herceget igen – válaszolt Ragen visszamosolyogva. Arlen azt remélte, hogy megint kap egy pohár sört, amíg ők egyezkednek. Kábának érezte magát tőle, mintha megfázott volna, csak épp nem köhögött vagy tüszögött tőle, és nem fájdult bele semmije. Tetszett neki az érzés, és megint ki akarta próbálni.

Arlen segített bevinni a többi árut a házba, amíg Catrin kihozott a konyhából egy tányér húsos szendvicset. A fiú kapott még egy pohár sört, hogy leöblítse az ételt, majd Rusco közölte vele, hogy beír a könyvébe két jegyet a fiúnak, amiért segített a pakolásnál.

– A szüleidnek nem szólok róla, de ha sört veszel belőle, és ők megtudják, le fogod dolgozni nálam a nyűgöt, amit anyád okoz majd nekem – mondta az öreg Tokás. Arlen buzgón bólogatott. Még sosem kapott egy jegyet se, amit elkölthetett volna.

Ebéd után Rusco és Ragen a pulthoz ment, hogy megnézzék a többi árut, amit a Fullajtár hozott. Arlen szeme megcsillant, ahogy egyik kincs került elő a másik után. Voltak köztük szövetkegek

finomabb anyagból, mint amit valaha látott, fémeszközök és tűk, kerámiatárgyak és különleges fűszerek. Még néhány poharat is látott, amik fényes, ragyogó üvegből készültek.

Tokás viszont már nem volt annyira elragadtatva. – Graig ennél szebb árut hozott tavaly – mondta. – Az egészért úgy... száz jegyet tudok adni. – Arlennek leesett az álla. Száz jegy! Ragen annyiból fél Tölgypatakot is megvehetné.

A Fullajtárt viszont nem érdekelte az ajánlat. Arcvonásai újra megkeményedtek, és tenyerével nagyot csapott a söntéspultra. Dasy és Catrin, akik épp takarítottak, felpillantottak a zajra.

– A Magba a jegyeivel! – mordult fel Ragen. – Én nem egy helyi fajankó vagyok, és nem is fog többet annak nézni, hacsak nem akarja, hogy a céhe megtudja, hogy maga egy csaló!

– Jól van, csak nyugalom! – nevetett Rusco, és békítőleg feltartotta a kezét. – Meg kellett próbálnom, ugye megérti? Milnben még mindig az aranyat szeretik, igaz? – kérdezte ravasz mosollyal.

– Mint mindenhol – válaszolta Ragen. Még mindig szúrósan nézett Ruscóra, de hangjában már nem érződött harag.

– Hát itt nem így van – mondta Rusco. Eltűnt a függönyök mögött, de hallani lehetett, hogy kutat valami után. Felemelte a hangját, hogy kintről is hallják, mit mond. – Errefelé, ha valamit nem lehet megenni, viselni, rovást festeni vagy földet szántani vele, akkor az nemigen ér semmit. – Kis idő múlva visszatért egy nagy vászonzsákkal, ami csilingelt, ahogy rátette a pultra.

– A helyiek elfelejtették, hogy a világot az arany mozgatja – folytatta, miközben belenyúlt a zsákba, és kivett két nehéz aranytallért, majd meglengette őket Ragen előtt. – A molnár kölykei ezeket játéktárgyknak használták! Játéktárgyknak! Mondtam nekik, hogy adnék az érmékért cserébe egy faragott táblajátékot, ami mindaddig a raktárban porosodott. Azt hitték, szívességet teszek nekik! Ferd másnap még be is nézett, hogy megköszönje a gesztust! – Rusco harsogva felnevetett. Arlen úgy érezte, mintha sértené őt a kocsmáros hahotázása, de nem tudta volna megmondani, miért. Sokszor

játszott már Molnárék táblajátékával, és az ő szemében az többet ért két fémkorongnál, legyenek azok bármilyen fényesek is.

– Amit én hoztam, jócskán többet ér két aranynál – mondta Ragen az érmék felé bólintva, majd a pulton fekvő zsákra nézett.

Rusco elmosolyodott. – Ne aggódjon! – Kibontotta a zsák száját. Újabb fényes érmék ömlöttek ki onnan a pultra, láncok, gyűrűk és csillogó gyöngysorok társaságában. Arlen nagyon szépnek találta őket, de meglepődve látta Ragen döbbenetét és kapzsi tekintetét.

A férfiak újra alkudozni kezdtek. Ragen a fény felé emelte a gyöngyöket és ráharapott az érmékre, míg Rusco a szöveteket tapogatta és megkóstolta a fűszereket. Az események elmosódtak Arlen számára, akinek zsongott a feje a sörtől. Catrin korsót korsó után adott a két férfinak, de rájuk nem hatott úgy az ital, mint a fiúra.

– Kétszázhusz aranytallér, két ezüsttallér, a nyaklánc és három ezüstgyűrű – jelentette ki végül Rusco. – Egy rézpenzzel se több.

– Nem csoda, hogy ilyen kihalt helyen dolgozik – mondta Ragen. – A városiak biztos elűzték, amiért így csal.

– Sértésekből nálam nem fog pénzt nyerni – válaszolta Rusco, bízva fölényében.

– Ebből az útból én nem nyerek semmit. Az útiköltségeim rendezése után minden pénz Graig özvegyéé lesz.

– Ó, Jenya – mondta sóvárogva Rusco. – Régebben azok helyett írt, akik nem ismerték a betűket, így az én ostoba unokaöcsémnek is. Mi lesz majd így veled?

Ragen a fejét rázta. – A céh nem fizetett neki kártérítést, hiszen Graig otthon halt meg. És mivel Jenya nem Anya, sok munkát nem is kaphat meg.

– Sajnálattal hallom – mondta Rusco.

– Graig hagyott rá némi pénzt – folytatta Ragen –, bár sose volt éppen gazdag, és a céh még mindig fizet neki az írásért. Abból a pénzből, amit ezzel az utammal keresek, egy ideig meg tud majd élni. De ő még fiatal, és a pénz előbb-utóbb elfogy, hacsak nem házasodik újra, vagy nem talál jobb munkát.

– És azután? – kérdezte Rusco.

Ragen vállat vont. – Nehéz lesz neki új férjet találni, hiszen özvegy, és nem szült még gyermeket, de Koldus nem válik belőle, erre megesküdünk a társaimmal a céhben. Egyikünk befogadja őt Szolgálónak, mielőtt még az utcára kerülne.

– De mégis, hogy valaki Kereskedőből a Szolgálók szintjére alacsonyodjon... – csóválta a fejét Rusco. Belenyúlt az immár igencsak lesoványodott zsákba, és kihúzott belőle egy csillogó ékkővel díszített gyűrűt. – Juttassa ezt el neki! – mondta, odanyújtva Ragennek az ékszert.

Ahogy a Fullajtár érte nyúlt, Rusco hirtelen visszahúzta a kezét. – Számítani fogok egy válaszlevélre, ha megkaptam. Ismerem a kézírását – mondta a kocsmáros. – Ugye nem sértem meg veled? – tette végül hozzá, látva Ragen fürkésző tekintetét.

Ragen elmosolyodott. – A nagylelkűsége feledteti velem a sértést – mondta, miközben átvette a gyűrűt. – Ennek az árából hónapokig eléledgél majd.

– Igen, de azért a helyiek ne tudjanak meg erről semmit. Még a végén elvesztem a csalói hírnevemet – mondta mogorván Rusco, és visszatette a zsákba kincsei maradékát.

– Megőrzöm a titkát – mondta nevetve Ragen.

– Tudna egy kicsit több pénzt is keresni a lánynak.

– Tényleg?

– Van itt pár levél, aminek hat hónapja Milnbe kellett volna érkeznie. Ha marad még egy-két napig, míg mi írunk és begyűjtünk még néhány levelet, és segítene is mindebben, fizetnék a munkájáért. Persze nem aranyban – tette hozzá Rusco –, de Jenya biztos örülne egy hordó rizsnek, vagy némi sózott húsnak vagy halnak is.

– Biztos jól jönne neki – mondta Ragen.

– A Zsonglőrjének is találunk munkát – folytatta Rusco. – Nagyobb közönsége lesz itt a Vásártéren, mint ha tanyáról tanyára járna.

– Igaza van, bár Keerin aranyban fogja kérni a részét – mondta Ragen.

Rusco szúrós tekintetét látva a Fullajtár elnevette magát.

– Meg kellett próbáljam, ugye megérti? Az ezüstöt is elfogadja majd.

Rusco bólintott.

– Egy ezüsttallérért nézheti meg a közönség az előadást, és a haszon negyede az enyém, a többi meg a Zsonglőr.

– Mintha azt mondta volna, hogy a helyieknek nincs pénze – jegyezte meg Ragen.

– A többségnek valóban nincs. Majd tőlem vehetnek ezüsttallért, mondjuk öt jegy áráért.

– És így Tokás Rusco kétszer olyan jól jár az egészből? – kérdezte Ragen.

Rusco csak vigyorgott.

Arlen izgatottan ült a visszafelé tartó szekéren. Az öreg Tokás azt ígérte neki, hogy ingyen megnézheti a Zsonglőr műsorát, ha elhíreszteli, hogy öt jegy vagy egy milni ezüsttallér áráért bárki megnézheti Keerint a Vásártéren, másnap délidőben. Nem sok ideje lesz a dologra. A szülei már biztos a hazaútra készülődnek majd, amikor Ragen és ő megérkeznek, de biztos volt benne, hogy tud egy kis hírvérést csapni, mielőtt felteszik őt a család szekerére.

– Meséljen a Szabad Városokról! – könyörgött Arlen a Fullajtárnak. – Hányat látott eddig?

– Ötöt: Milnt, Angiers-t, Laktont, Rizont és Kráziát. A hegyeken és a sivatagon túl lehetnek még városok, de senkit sem ismerek, aki már látott volna egyet is.

– És milyenek a Szabad Városok? – kérdezte Arlen.

– Angiers, az erdei erőd, Milntől délre fekszik, a Választó-folyó másik oldalán – mondta Ragen. – Angiers látja el fával a többi várost. Lakton délebbre fekszik, a nagy tó kellős közepén.

– Az olyan hely, mint a mi Halásztavunk?

– A kettő olyan lenne egymáshoz képest, mint a hegy a domb mellett – mondta Ragen, és hagyta, hogy Arlen megeméssze a halottakat. – A tavon a laktoniaknak nem kell aggódniuk a láng-, kő- és fadémonok miatt. A rovásköreiken a széldémonok nem tudnak áthatolni, a vízidémonok ellen pedig senki sem védekezik jobban, mint ők. Halászatból élnek, és a déli városokban ezrek éllemezése függ az ő munkájuktól. Laktontól nyugatra fekszik Rizon erődje, ami valójában nem is erődítmény, hiszen az ember akár át is léphet a falai felett, de még így is akkora termőföldeket védenek ott, amelyeket még nem láttál. Rizon nélkül a többi Szabad Város éhezne.

– És Krázia? – kérdezte Arlen.

– A kráziai erődben csak egyszer jártam – válaszolta Ragen. – Az ottaniak nem fogadják szívesen az idegeneket, és hetekig tart az út a sivatagon keresztül, amíg odaér az ember.

– Sivatag?

– Homok – magyarázta Ragen. – Homok, amerre csak a szem ellát. Nincs étel és ital, csak amit magaddal viszel, és semmi sem véd meg a perzselő naptól.

– És ott emberek élnek? – kérdezte Arlen.

– Hát persze. A kráziaiak egykor többen voltak még a milnieknél is, de egyre csak fogyatkoznak.

– Miért?

– Azért, mert a magúrokkal harcolnak – válaszolta Ragen.

Arlen szeme elkerekedett. – Lehet harcolni a magúrokkal?

– Mindennel lehet harcolni, Arlen. A magúrokkal az a baj, hogy az esetek többségében te buksz el. A kráziaiak jó párat megöltek belőlük, de a démonok így is fölényben vannak. A helyiek pedig évről évre kevesebben.

– Apám azt szokta mondani, hogy a magúrok megeszik az ember lelkét – mondta Arlen.

– Ugyan! – Ragen kiköpött a szekér mellé. – Ostoba babonáság!

A Kunyhóktól nem messze, ahogy az út egy kanyart vett, Arlen észrevette, hogy valami csüng egy előttük lévő fáról.

– Az micsoda? – kérdezte.

– Az Éjre! – szitkozódott Ragen, és a gyeplővel vágára készítette a szamarakat. Arlent hátravetette a hirtelen lendület. Amikor felgyenesedett, a fára pillantott, ami egyre közeledett.

– Cholie bácsi! – kiáltotta, látva a rúgkapáló férfit, aki a nyakát szorító kötelet markolászta.

– Segítség! Segítség! – kiabálta a fiú. Leugrott a szekérről és jól megütötte magát, de gyorsan feltápáskodott és Cholie-hoz sietett. Amikor odaért, a férfi egyik lábával szájon rúgta Arlent, amitől a fiú hanyatt esett. Érezte a vér ízét, fájdalmat viszont furamód nem. Újra felkelt, megragadta Cholie lábait, és megpróbálta megemelni, hogy enyhítsen a hurok szorításán, de Arlen túl alacsony volt, nagybácsija pedig túl testes, így Cholie ugyanúgy fuldoklott és vonaglott.

– Segítsen! – rimázkodott a fiú Ragennek. – Fuldoklik! Valaki segítsen!

Amikor a szekérre pillantott, látta, hogy Ragen előkap egy lánzdzsát a kocsli hátuljából. A Fullajtárnak alig volt ideje cselekedni, de gyorsan célzott, és eldobta a fegyvert. Nem vétette el a kötelet, így az elszakadt, és szegény Cholie Arlenre zuhant. Mindketten a földön feküdtek.

Ragen azonnal ott termett, és leszedte Cholie nyakáról a hurkot. Ez nem sokat segített a férfi állapotán: továbbra is fuldoklott, és a nyakát markolta. Szeme úgy kidülledt, mintha ki akarna ugrani a fejéből, arca pedig teljesen elkékült. Arlen felsikoltott, amikor a férfi teste nagyot rázkódott, majd végül mozdulatlan maradt.

Ragen ráütött Cholie mellkasára és levegőt fújt a tüdejébe, de már ez sem segített. Végül a Fullajtár feladta, és szitkozódva a földre roskadt.

A halál látványa nem volt idegen Arlen számára. A kaszás lidérc gyakran tette tiszteletét Tölgypatakban, de a magúrok vagy a nátha általi halál más volt, mint amit az imént látott.

– Miért? – kérdezte Ragentől. – Miért küzdött úgy, hogy túlélje a múlt éjszakát, ha végül mégis felakasztotta magát?

– Valóban küzdött? – kérdezte Ragen. – Küzdött bármelyikük is? Vagy csak elfutottak és elbújtak?

– Én nem...

– Elbújni nem mindig elég, Arlen – mondta Ragen. – Néha a bujdosás kiül belőled egy darabot, így ha még a démontámadást át is vészeled, csak egy részed éli igazán túl.

– Mi mást tehetett volna? – kérdezte Arlen. – Egy démonnal nem lehet szembeszállni.

– Inkább mennék neki egy medvének a saját barlangjában, de ez se lehetetlen.

– De korábban azt mondta, hogy a kráziiaiak azért fogyatkoznak, mert harcolnak.

– Így van – válaszolta a Fullajtár –, de ők a szívük szerint cselekednek. Tudom, hogy örülségnek hangzik, Arlen, de a lelkük mélyén az emberek harcolni akarnak, épp, mint a régi történetekben. Meg akarják védeni asszonyaikat és gyermekeiket, ahogy az egy férfihoz illik, de nem tehetik, mert az ősi rovasok eltűntek, így csak lapulnak, mint a nyulak a ketrecben, és minden éjjel rettegve bujdosnak. Néha, főleg amikor a szerettei halnak meg, az emberen túl nagy lesz a nyomás, és végül eldobja a saját életét.

Ragen Arlen vállára tette a kezét. – Sajnálom, hogy ezt látnod kellett. Tudom, hogy ez az egész zavaros lehet neked...

– Nem – mondta Arlen. – Nem az.

Valóban így volt. A fiú rájött, hogy muszáj küzdeni. Akkor se számított győzelemre, amikor szembeszállt Cobie-val és a barátai-val. Azt hitte, hogy csak még jobban el fogják verni érte, de abban a pillanatban, ahogy megragadta a botot, mindez nem érdekelt. Csak az járt a fejében, hogy elege volt az ütlegelésükből, és így vagy úgy, de véget akart vetni neki.

Megnyugtatta a tudat, hogy nincsen egyedül.

Arlen ránézett a nagybátyjára, aki a rémülettől tágra nyílt szemmel feküdt a földön. Mellétérdelt, és ujjbegyeivel lecsukta a férfi szemhéjait. Cholie-nak már semmitől sem kellett félnie.

– Ölt már meg valaha magúrt? – kérdezte a Fullajtártól.

– Nem – rázta a fejét Ragen –, de harcoltam már néhányval. A sebhelyeim bizonyítják. Engem mindig jobban érdekelt, hogy hogyan kerülhetem el a démonokat, vagy hogyan tarthatom őket távol másoktól, mintsem hogy hogyan lehet megölni őket.

Arlen a hallottakon gondolkozott, miközben Cholie testét egy ponyvába tekerték és feltették a szekér hátuljába, majd továbbsiettek a Kunyhók felé. Jeph és Silvy már készen álltak a hazaútra, és türelmetlenül várták a fiukat, de a holttest látványa elfeledtette velük bosszúságukat, amiért Arlen ilyen későn ért vissza.

Silvy jajveszékelve borult rá halott testvéreire, de nem késlekedhettek tovább. Vissza kellett érniük a tanyára sötétedés előtt. Jephnek úgy kellett lefognia a feleségét, miközben Harral lelkipásztor rovást festett a holttestre, és imát mondva a máglyára tette Cholie-t.

Azok a túlélők, akik nem Baltás Brine házában maradtak, mások otthonaiban találtak menedéket az éjszaka elől. Jeph és Silvy két nőnek ajánlotta fel a házat. Baltás Norine több mint ötven nyarat megélt már. Férje pár évvel azelőtt halt meg, és most lányát és unokáját is elvesztette a támadásban. Bálás Marea is idős volt már, közel negyvenéves. A férje kint rekedt az éjszakában, amikor sorsot húztak a menedékhelyekért. Silvyhez hasonlóan ők is a szekér hátuljában görnyedtek, és csak a térdüket bámulták. Arlen elbúcsúzott Ragentől, apja pedig elindította a szekeret.

Már alig látták a távolodó Berki Kunyhókat, amikor Arlen rájött, hogy senkinek sem szólt a Zsonglőr másnapi műsoráról.